Ч. 161. Субота 19 липня (1 серпня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ратунок для навіщених повеню. — Начерк нової войскової процедури карної. — Перед вибором Папи.)

Як доносять віденьскі часописи, мав др. Кербер в своїй конференциї в Ішли обговорювати також справу помочи для потерпівших від послідних елементарних нещасть. Правительство зарядило вже розсліди що-до висоти шкід, а по переведеню дотичних обчислень скличе правительство сойми найбільше потерпівших країв на коротку сесию, в першім ряді сойми Чехиї і Шлеска. Правительство готове дати з державного фонду половину квот, які признасть кождий край в користь помочи для пошкодованих. На случай скликаня зберуть ся сойми в першій половині вересня.

Міністерство війни виготовило вже начерк нової войскової процедури карної, котрої предложене парляментови заповів міністер війни вже в найблизшім часі. Віденьскі часописи подають такі близші точки з того начерку. Головною прикметою поступовости нової процедури супротив старої має бути то, що новий проєкт зносить інституцию т. зв. „Gerichtsherr,“ що то в їх руках спочиває нині ціла судова процедура. Сама назва тої институциї зникає. Дотичні команданти мають ще лиш давати войсковим прокураторам поручене ввести поступоване карне і заосмотрювати вирок суду клявзулею екзекутивною. Коли дотичний командант поставив внесене на введене поступованя карного, тоді прокуратор-авдитор веде слїдство самостійно і тілько в деяких окремих випадках засягає помочи суду войскового. По скінченю слїдства прокуратор-авдитор вносить обжалованє. Тоді збирає ся суд, а то: коли йде о переступленє або провину неофіцирів (т. зв. Mannschaft), то збирає ся суд бриґадовий, а в случаю злочину — суд дивізийний; натомість офіцирів судить лише суд дивізийний за переступство, провину і злочин. Ті суди устроєні на взорець судів колеґіяльних. В бриґадовім суді функціонує оден авдитор і два офіцири, а в дивізийнім один авдитор і чотири офіцири. Поступованє єсть устне і явне. Явність виключає ся лиш тоді, коли заходять взгляди на моральність, на добро держави або на добро войскової служби. Веденє розправи спочиває виключно в руках войскових правників і войсковий президент трибуналу удержує на розправах порядок. Судиї при видаваню вироку не вяжуть ся средствами доказовими, мають дану волю оцінювати докази свобідно. Они рішають о вині і карі. Кождий обжалований має право взяти собі оборонця; в тяжких случаях навіть мусить мати оборонця, отже евентуально дає ся єму оборонця з уряду. Що-до питаня, хто може бути оборонцем, веде ся спір межи властями войсковими а цивільними. Цивільні власти жадають, щоби кождий вписаний в лїсту оборонців в справах карних мав право обороня в кождім випадку; знов же військові власти хотять, щоби то право мали тілько ті адвокати, що суть офіцирами резерви або оборони краєвої, бо они мають потрібні відомости до осуду випадку карного, отже то буде з користию і судівництва і обжалованого. Засудженому служить прав відклику від виміру кари а також жалоба неважности що-до вини і кари. Від вироку суду бриґадового відкликує ся до суду дивізийного, а від вироку суду дивізийного до найвисшого трибуналу войскового. Сенати при найвисшім трибуналї мають двоякий склад: або три правники войскові і чотири офіцири або сім правників войскових; сенат із самих правників збирає ся тоді, коли йде о справи чисто правничі. Поновленє поступованя карного належить до компетенциї лише суду; войскові команданти не мають в тім голосу.

В Сикстиньскій каплици в Римі відбуло ся вчера третє і послідне велике богослуженє за покійного Папу при участи 54 кардиналів, дипльоматів і численних гостий. Монс. Ґаллї виголосив проповідь про Папу.— В тійже каплици приготовлене вже всьо до конкляве. Уставлено 64 фотелї, обиті фіолєтною материєю, лише фотель, призначений для кардинала камерленґа Ореллії, обитий зеленою материєю. На приказ кардинала Ореллії перетято телєфонічні дроти, що лучать Ватикан з центральною стациєю. Кардинал візвав населенє Риму, аби до

---

35)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З анґлійского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

13.

Пан Фільд, банкир, появив ся того вечера знов в Міль Стріт і дуже здивував ся, що не застав вже „молодої особи“. То відкрите було для него дуже немиле. Постановив собі був докладно єї випитати про вінчанє, яке після оповідань Оствальда мало відбути ся; він собі гадав, що може буде міг викрити, яку похибку або неформальність, котра стала би причиною розводу. Або колиб то було неможливе, то гадав, що на підставі пізнійшого житя „молодої особи“ дасть ся оперти жалоба до судової розлуки. Обставина, що Юрий Оствальд так з нею обійшов ся вказувала — після єго гадки — на якусь провину з єї сторони і він наміряв взяти єї на випити а відтак порадити ся якого адвоката. Але всї єго пляни розвіяли ся, коли побачив, що Джессі нема.

Ніхто не знав, де можна би єї стрітити. Мало хто замітив, що она щезне, а Алісиї ніхто не бачив з нею. Крім того сама особа пана Фільда, поважна, неприступна, не будила у мешканців Міль Стріт довірия, так що він ще менше довідав ся про Джессію, як би то було удало ся чоловікови більше вічливому і приступнійшому.

— То певно якесь ледащо — сказав про неї сам до себе, вийшовши на улицю. — Ну, она знає, до кого має удати ся і що має зробити, коли єї біда притисне.

Др. Прайс почув від Алісиї, що їй не удало ся довідатись від Джессі про близші подробиці загадочного убийства і трохи сердив ся на то. Однако не тратив надії.

— А все таки ту справу розсліджу — сказав до Алісиї і уперто притакнув головою.

Бачив, що Джессі була дуже роздразнена і майже недужа, та що в сій хвили не можна було єї випитувати, тому дав справі спокій, але лише до часу, як собі обіцював. Помагав Алісиї дуже значно при єї переїзді на село і обіцяв відвідати єї, скоро лиш она там устроїть ся, а він буде мати вільний день. Алісия незамітно усьміхнула ся на ту обіцянку, бо уважала неймовірним, аби той „вільний день“, за яким він вже від кількох місяців тужив, міг коли для него настати, але она не знала правдивої причини, яка дра Прайса спонукувала до тих відвідин. Тому була она незвичайно зачудована, коли одного хорошого недільного рана появила ся в дверях дому, в котрім мешкала, мала широкоплеча стать доктора, котрий входячи, питав о Алісию і паню Вальд.

Домок, в котрім найшла захист Джессі і єї приятелька, був низький, побілений будинок, з соломяною стріхою і малими вікнами з округлими шибами. Перед ним простирав ся огород, котрому весняні цьвіти додавали принадного виду, а великий корч дикої рожі, що стояв коло дверий, наповняв воздух своїм солодким запахом. Тут на білих сходцях перед дверми сиділа Джессі з дитиною на руці. Она з вдоволенєм втягала в себе запах рожі, фіялків і инших цьвітів і як здавало ся, хотіла як найбільше зачерпнути сьвіжого сільского воздуха.

Пані Беннет, приятелька Алісиї, була учителькою в захоронції дітий. То була добродушна, майже пятьдесятьлітна женщина, що перед кількома літами повдовіла. Она справедливо думала, що Алісия найде роботу, коли приде до Гексем, бо там треба було доглядачки хорих і справність та знанє Алісиї в тім напрямі стали вскорі в цілій околици звістні. В дуже короткім часі мала аж надто роботи і заробляла досить, аби заплатити за своє власне удержанє, як і за Джессине і єї дитини та й за мешканє в домку пані Беннет. Джессі також працювала; їй давали роботу дочки пастора і сусіди, але она не була ні скора робітниця ні зручна і єї заробок був очивидно дуже малий.

Др. Прайсови впала і тепер єї сумовита краса, коли він підійшов до неї і замітив, як проміні сонця сияли в єї золотавім волосю і

своїх молитов додало просьбу, аби новий вибір Папи вийшов на користь і пожиток Церкви.— Доносять, що Папа Лев XIII перед шістьма літами на просьбу ґр. Содеріні поручив єму написати історию свого пановання. Та история появить ся аж в рік по смерти Папи, а уложена єсть на основі документів, які покійний Папа віддав Содеріньому до розпорядимости. Папа, що не хотів впливати на независимість суду Содерінього, не хотів нїколи заглядати до готових вже частий того твору.

Новинки.

Львів дня 31 го липня 1903.

— **Іменованя.** Краєвий Видїл іменував укінченого слухача львівскої політехніки Жигмонта Ґеберта провіз. інжиніром-ад'юнктом в технїчно-дороговім видїлї. — Ц. Міністер скарбу іменував головного контрольора податкового Вінкентия Юшкевича головним поборцем, а поборців Макс. Ґейду і Михайла Свитарского головними контрольорами податковими в окрузї львівскої дирекциї скарбу.

— **Заведеня для божевільних.** Краєвий Видїл займає ся тепер справою розширеня кульпарківского заведеня для божевільних, бо настали такі часи, що вже не стало місця для приміщеня божевільних в заведеню в Кульпаркові. То заведенє було спершу обчислене на 600 ліжок, а нинї єсть в нїм понад 1000 недужих, а нові все прибувають. Був проєкт добудовати в Кульпаркові 5 нових павільонів, в котрих можна би примістити 500 недужих. Нові павільони мали бути лїчничим заведенєм, а в старім заведеню містили би ся невилїчимі. Тимчасом лїкарский видїл львівского университету зажадав будови психіятричної клїніки. В виду сего соймова комисия, що радила над розширенєм кульпарківского заведеня, поручила краєвому Видїлови, аби в Кульпаркові добудовано павільон лише для 440 недужих, а решту квоти призначену на ту цїль ужила на будову психіятричної клїніки на 60 ліжок. Коли виготовлювано проєкти будови павільонів, вийшла до краєвого Видїлу оферта на закупно замку в Кристинополи з огородом і 16 моргами поля. В замку по деяких переміпах можна би примістити 300 невилїчимо божевільних. Коли би добудовано в Кульпаркові 2 павільони, то можна би там примістити 136 недужих, а в давнїм заведеню по деяких перерібках найшло би місце 64 ліжок. Таким чином було би в обох заведенях в Кульпаркові і в Кристинополи місце на 500 недужих. Кошти будови при сконцентрованю цїлого заведеня в Кульпаркові виносили би 1,105.000 кор., а при подїлї заведень 1,200.000 кор. Додатна сторона подїлу заведеня на два має полягати в тім, що в заведеню в Кристинополи були би невилїчимо недужі, а в Кульпаркові було би лїчниче заведенє для божевільних. — В такій формі має війти внесенє краєвого Видїлу до сойму на найблизшій сесиї.

— **Прогульку Львовян** уряджує тов. гімн. „Сокіл" в недїлю дня 2 н. ст. серпня до Зимної води-Рудно. Відїзд о години 3·25 з полудня, приїзд до Львова о години 10·25 в ночи. Вступ вільний. Добровільні датки приймають ся. Комітет постарав ся о всїлякі несподїванки, тому просить всїх о численну участь. — За комітет: *Доманик.*

— **Огнї.** В Корчинї, пов. стрийского, згоріло оноді 5 селяньских загород. — В Трофанівцї, пов. коломийского, ударив грім в стодолу Івана Трачука, наслїдком чого згоріли не лише стодола, але й сусїдна стайня та мешкальний дім. Шкода виносить 2500 кор. — В Бабичах, пов. перемиского, знищив огонь 12 господарских загород, з чого лише три були обезпечені. — В Кіцманові, пов бучацкого, згоріло в ночи з 23 на 24 с. м. три селяньскі загороди, а в одного господаря всї рільничі знаряди та ялівка вартости 50 кор. Шкода виносить поверх 2000 кор.

— **Смерть від побитя.** В Томашівцях, повіта калуского молоді парібки Михайло Красуцкий і Василь Стромило, підпивши собі, напали на хату господаря Онуфрія Лабатія, викликуючи через вікно єго доньку. Коли донька не виходила, они повибивали шиби і стали лїзти до хати, де ночували случайно син Онуфрія Василь Лабатїй, Федь Кравець і Станислав Репецкий. В бійцї, яка з того счинила ся, Красуцкого і Стромилу так тяжко побили, що оба третого дня померли. Слїдство в сій справі веде ся.

— **Смерть в водї.** До Рогатина приїхав дня 19-го с. м. Федько Розкош зі своїм хлїбодавцем, арендарем з Уїзду, а що того дня була спека, нещасливець відпряг конї і повів їх купати в Гнилій Липі. Нещасте хотїло, що Розкош упав з коня, а не вміючи плавати, найшов смерть в рiцї. — В Опарах, пов. дрогобицкого, утопив ся в ставі кільканайцятьлїтний пастух, Ясько Опарский. — В Кровинцї, пов. теребовельского, утопив ся підчас купаня в рiцї Гнїзнї 7-літний Стефан Пасїка. — В Товмачи утопив ся в ставі разом з кіньми Венямин Валь, наймит Соломона Габера. — В Весолові, пов. бжеского, найшов смерть в рiцї 14-лїтний пастух Франц Охват.

— **Нещасливі пригоди.** В громадї Трубчинї, повіта борщівского утонув ся оногди над вечером в Днїстрі підчас купелї 21-лїтний стражник скарбовий Павло Томкевич. — В Озїрнїй, повіта золочівского приступив 10-лїтний Франьо Кабат, син тамошного селянина, до коня на подвірю, а той так сильно вдарив єго копитом в голову, що хлопчина на місци помер.

— **Межи шупасниками** в громадї Сакаль на Угорщинї прийшло оногди в ночи до кровавої бійки, в котрій згинуло двох людий а один єсть тяжко ранений. Річ була така: До арешту в тій громадї приведено двох шупасників Юлія Яшмошкого і Івана Голого а в арештї сидїв вже один шупасник Йосиф Бодо. Що стало ся в ночи, не знати, бо нїхто анї вартівники анї сусїди не чули, щоби хтось в арештї кричав. Бодо лиш розповів, що в ночи напали єго тамті два убийники і він боронив ся та зарізав їх ножем. Один з убитих мав також зломану руку і ногу, а всї три шупасники були тяжко покалїчені.

— **Многонадїйний урвитель.** Вчера по полудни арештувала полїция Валерия Яблоньского, 13-лїтного урвителя, караного вже кілька разів за крадїж, котрий шевцеви Стебскому в хвили, коли той купував горшки на Краківскім, витягнув з кишенї в камізельцї полярес з 5 коронами. Стебский не добачив тої крадежі і аж другі люди, що то видїли, звернули єго увагу; він здогонив тодї утїкаючого Яблоньского і віддав полїциї.

— **Щез без слїду.** Корнило Корчиньский, сержан міскої полїциї в Тисьменици, виїхав

викликували на її ніжнім личку слабий румянець. Її очи глядїли широко і сумовито, а на устах проявляла ся безнадїйність, якої там нїколи перед тим не було видко, але її чоло було гладке і тихий спокій розлитий був по цїлій її статі, що ще тим більше додавало їй принади.

— Ви лїпше виглядаєте, панї Вальд — промовив доктор.

— Так, пане доктор, тут менї лїпше як в Льондонї.

— А та мала дївчинка — ваша?

— Так, пане доктор.

— Ах, яке то мале хороше — промовив доктор ласкаво — а де Алїсия? А ось іде сама сюди.

Алїсиї не послужив сїльский воздух, як лїкар замітив. Она була ще блїдша, поважнїйша і більше утомлена. Смерть Стефана Ера тяжко її пригнїчувала; нерозвязана загадка єго убитя не давала їй спокою.

Др. Прайс сїв і почав свобідну розмову о всїляких річах.

Відтак сказав:

— Я вибрав ся на довший прохід — здаєть ся, пійду до Вічфорд. Менї здаєть ся, що там буде більше як півтора години ходу звідси.

Він сейчас замітив, що Джессї дуже налякала ся і спершу почервоніла, відтак зблїдла, коли почула назву місцевости Вічфорд. Він не спускав її з ока, коли Алїсия відповіла:

— Менї здаєть ся, що там треба іти найменше дві години. Правда, панї Беннет?

— Дві години, коли іде ся дорогою, але через поля півтора години, коли хочете дійти до дому, в котрім мешкає родина Оствальдів; то одна з найкрасших посїлостий в цїлім ґрафстві.

Джессї стояла як скаменїла. Навіть Алїсия поглянула здивована.

— Оствальд — повторила півголосом. — Оствальд. Я рада би знати —

Але що була рада знати, того не сказала.

— Перед кількома днями помер полковник Оствальд — говорила панї Беннет рівнодушно — тому тепер стоїть дім порожний. Наслїдника нема дома.

— А хто єго наслїдником — спитав др. Прайс.

— Пан Юрий Оствальд, братанич полковника. До недавна бував досить часто в Вічфордї. Саме перед Рiздвом я єго часто стрічала. В грудни, кажуть, що виїхав до Льондона і вже не вернув. Полковник дуже гнївав ся о то.

— Ну і щож з ним стало ся?

— Пізнїйше довідали ся, що він заслаб і виїхав за границю, не кажучи нїкому нї слова о тім. То було дуже дивне і коли б я була полковником, то я на щось подібного була би нїколи не позволила. Але він дуже любив того молодого чоловіка і не одно зносив від него терпеливо. А тепер умер і пан Юрий Оствальд унаслїдив посїлість та може робити, що єму захоче ся.

— Друге дзвоненє, Джессю — сказала Алїсия живо — збираймо ся вже.

Але Джессї не рушила ся з місця.

— А щож полковник мав зносити від молодого Оствальда? — спитав доктор, котрому на тім залежало, аби спонукати панюю Беннет до говореня.

— Того, пане, не можу добре сказати — відповіла учителька, зупиняючись. — Люди всїляко оповідають. Хотїв перед усїм стати артистом — малярем, а то, знаєте, пане, не конче яло ся членови родини Оствальдів. Відтак чула я, що полковник конче хотїв, аби він оженив ся з панною Диляною Гельмонт.

— Гельмонт? — вирвалось Джесси. Она знала то імя.

— Так, Гельмонт, єго своячка, але він длячогось не хотїв. Тодї віддала ся панна Гельмонт за ґрафа Гексема і они мешкають тут недалеко — в замку Гексем, що тут на початку села стоїть.

— А пан Оствальд не жонатий?

— Нї, менї здаєть ся, що нї; велика шкода, коли погадати, що він має таку хорошу посїлість. Єго жінка була би велика панї. Оствальдів дуже поважають в сусїдстві. Але я мушу спішити ся до церкви. Пійдеш і ти, Алїсиє?

Панї Беннет щезла, а за нею пійшла і Алїсия по вузких деревляних сходах, що вели з кухнї до горішних комнат. Доктор Прайс остав ся сам з Джессєю, котра стояла напротив него з широко отвертими очима і дрожачими устами.

— Ви знаєте що про Оствальдів? — спитав він напрасно, не зважаючи на її зворушенє.

— Нї — відповіла она поволи.

— Я гадаю, що ви може що знаєте. Молодий Оствальд добре зробив, що на якийсь час щез з краю.

— Ох, чому? — спитала Джессї і притиснула мимохіть сильнїйше дитину до грудий.

— На него єсть підозріне.

Вся кров уступила з її уст; она кинула ся з напів придавленим криком страху.

— Чому? Скажіть менї, чому?

Але доктор Прайс не відповідав. Він стояв і приглядав ся їй уважно, кождій найменшій зміні в чертах лиця, статі, кождому рухови — нї один знак зворушеня не був ним незамічений.

— Ходіть зі мною на прохід, то я вам скажу — відозвав ся по довшій хвили.

Джессї, не скажучи слова, посадила дитину на землю, взяла капелюх і хустку і вийшла за доктором на улицю.

Доктор ішов хвилю дорогою мовчки. Сьвяточно поубирані люди переходили по при их громадками, спішачи до церкви і глядїли цїкаво на Джессю. Они стрічали її в церкви і тепер дивували ся, що она іде в противнім на-

ще дня 14 с. м., як казав, до купелів в Піщанах на Угорщині і від того часу щез без сліду. Показало ся, що в Піщанах его нема. Корчиньский єсть середного росту, літ 56 і був убраний в мундур сержана міскої поліциї.

— Бунт против поліциї. В місті Лярвік, що лежить в Норвеґії, в глубині лярвікского фіорду і має около 10.000 жителів, вибух сими днями грізний бунт против тамошної поліциї, головно же против тамошного директора поліциї. Директор поліциї Селікут, як кажуть, обходив ся дуже зле з арештантами, а то обурило публику, котра станула в обороні арештантів. В понеділок вечером заворушилось було страшно в цілім місті. Товпа напала на поліцийний будинок, повибивала в нім всі вікна і виважила двері до помешканя директора поліциї та побила кількох поліциянів і урядників поліцийних, а наконець насильно увільнила шістьох арештантів.

— Дитина з хвостиком. Росийскі ґазети доносять, що в Ростові над Доном якась жінка привела сими днями на сьвіт неживу дитину, котра мала досить довгий хвостик як у малпи. Рідкий сей виродок віддано до анатомічного музея в згаданім місті.

— Страшна пригода. В понеділок вечером в тій порі, коли кінчить ся робота, стала ся у Фльорідсдорфі під Віднем страшна пригода. Один з робітників, Адольф Керн, ніс на місце роботи розтоплений кипячий асфальт і спотикнув ся при тім так нещасливо, що падаючи на землю, вилляв асфальт на себе та облив ним найбільше обі ноги і тяжко попарив ся. Ледви ще живого відставлено его до шпиталю.

— Найбільша ліхтарня морска на цілім сьвіті єсть на острові Ґельґолянді на Північнім мори. Ліхтарня тота єсть 82 метрів висока і пускає так сильне електричне сьвітло, що заступає 30 міліонів сьвічок. Коли красне веремя, то сьвітло від неї іде так далеко, як на то дозваляє круглість землі. На 35 кільометрів видко сьвітло при самій поверхни води; на 39 кільометрів видко вже его понад поверхнею води на 1 метр високо, а на 42 кільометрів далеко видко его на 4 метри в горі над водою.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: Галицко-угорский зелізничий звязок. Перерва руху на ц. к. державній зелізниці між Микуличином а Тартаровом. По поводу усуненя насипу застановлено на неозначений час рух товарів на просторони Делятин-Воронянка між стациями ц. к. держ. зелізниць Микуличином а Тартаровом. Коли би по часі, в якім ся перерва наступила, надавано до стаций, куди веде дорога виключно через Воронянку і жадано висланя тих дорогою на Бескид, буде ся числити за перевіз крім тарифових належитостий, важних для дороги на Вороненку, ще 0·2 сот. від 100 клґ. і 1 кт. за ту просторонь, о яку дорога на Бескид є довшою і то так довго, доки тарифові належитости для дороги на Бескид не випадуть таньшими від повисшого обчисленя.

Ц. к. Дирекция будови зелізниць у Відни повідомляє, що доставу і уставлене трох оборотниць для льокомотив в стациях Стрілки і Сянки на шляху Самбір-Угорска границя будуючої ся державної зелізниці Львів-Самбір-Угорска границя, віддано фірмі: „Перше галицке акцийне товариство будови машин і ваґонів в Сяноці“.

Після оголошеня Ґазети Віденьскої (Wiener Ztg.) має бути розданим в дорозі оферт виконанє робіт земних, шутрованя і надземних робіт як також будинків і огородженъ на просторони Birnbaum-Aussig, Wocheiner-Fristritz лінії державних зелізниць Кляґенфурт (Вілях) Ґориция-Триєст. Оферти буде приймати ся найпізнійше до 20 серпня 1903, 12 година в полудне в ц. к. Дирекциї будови державних зелізниць у Відни, IV Gumpendorferstrasse No 10. Услівя і пляни можна переглядати в згаданій Дирекциї і в ц. к. Управі будови зелізниць в Assling.

прямі. Доктора так доймало то цікаве глядане, що він вкінци задержав ся і відозвав ся до неї майже з гнівом:

— Зійдім з дороги. Не можете мене завести де на яку луку, або лісок, або на яке спокійне місце?

Джессі показала на білі ворота, що видніли о кільканайцять кроків.

— Там в парку в часі богослуженя дуже тихо — сказала. — Кождої неділі вступ до парку для публики вільний.

Замкнули ворота за собою і вскорі стратили дорогу з очий. Джессі звернула на вузку стежку, що вела попід високі дерева парку.

— Не маєте мені нічого сказати? — спитав вкінци єї товариш.

— Я хотіла би знати — промовила она з трудом — що ви говорили?

— Коли?

— А як сказали, що на пана Оствальда єсть підозріне?

— То ви знаєте пана Оствальда?

— Ні.

— Неправда — відповів лікар остро — і ви дуже добре о тім знаєте. Ви називаєте ся — або називали ся Джессі Армстронґ і Юрий Оствальд малював ваш портрет та був у вас залюблений. Чи може заперечите?

— Ні — відповіла вупиняючись і єї очи дивили ся на траву під єї ногами — ні, не перечу.

— І він був при вас на Міль Стріт того вечера, коли убито Стефана Ера?

— Ні — відповіла она твердо.

— Ні? А хтож? А хто пхнув Ера з вікна? Не знаєте, що его то підозрівають? Єго вскорі привезуть до Анґлії і потягнуть до одвічальности і то може пахне шибеницею.

Она обернула ся нагле до него з гордостию в лици і голосі.

— Милите ся, пане доктор — сказала — він не може відповідати за те, з чим не мав ніякого діла. Коли его підозрівають, то єсть моїм обовязком від того підозріня его увільнити і то я зроблю. Я — я сама убила Стефана Ера.

14.

Доктор, що перший раз в житю змішав ся, видивив ся на неї недовірчиво.

— Ви! — крикнув. — Ви! Неможливо! Ви не струтили его — не могли его викинути з вікна!

— Ні, він випав. Рами вікна подали ся. Мені здасть ся, що можна би було его знов витягнути на гору, але я его зіпхнула.

Доктор глядів на неї дивним поглядом, немов би надумав ся, яку нову недугу відкрив у тої людини. Они задержали ся. Він опер ся о пень великого бука, схрестив рамена і не переставав приглядати ся їй. Она стояла які чотири кроки від него, золоті іскри сьвітла падали сияючо на єї опущену голову, між тим як она непорушно і мовчки ждала.

— Я страшенно хотів би знати — сказав задумчиво — що вас спонукало то сказати. Бо якусь причину маєте без сумніву!

— Так і маю причину. Треба говорити правду, чи так?

— То — не конче, коли она може вас завести на шибеницю.

— Не можу инакше — вирвалось їй придавленим голосом з уст. — Ліпше нехай я терплю — як має терпіти хто инший.

(Дальше буде).

ТЕЛЕГРАМИ.

Ішль 30 липня. Прибув тут угорский міністер скарбу Люкач і в найблизших днях буде принятий Цісарем на авдиенциї. Подорож та стоїть в звязи зі справою цукровою.

Петербург 31 липня. Росийска телеґрафічна аґентия доносить в Тифлісу: На стациї Михайлово, о 112 верст від Тифлісу в напрямі Батум, занехали робітники праці і задержали товаровий поїзд. Візваня войскових властий, поліциї і команданта войска, аби розійшли ся, були безуспішні. Коли робітники хотіли задержати другий поїзд, виступив против них відділ войска зложений з 40 вояків. Товпа обкинула войско камінем, а навіть стріляно з револьверів. Тоді командант войска приказав стріляти. 10 робітників упало трупом, а 18 було ранених. Настав спокій і комунікацию зелізничу привернено.

Монахів 31 липня. Князь Фердинанд болгарский і кн. Клементина відїхали звідси вчера перед полуднем. Кн. Фердинанд удав ся до своїх посілостий на Угорщині.

Баку 31 липня. Оногди вибух великий пожар в копальнях нафти і знищив кількадесять закопів. Огонь був імовірно підложений.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).